

M. 15383: 1-4.

Skåne
V. Göttinge lhd.
N. Ahrens sv
uppt. år 1960

uppt. av bokbindare Karin Petz,
Byärnum (född år 1896 i
N. Ahrens sv.)

Ber. av olika personer; se uppteckn.

LUF 96

Ärverandeskap, förlösning, barnsäng och kyrk-
tagning. s. 1-4.

Facklissarkivet Lund mäsare den 10 Nov 1960

M. 15383:1.

Som svar ä följande LUF 96. Ni jag försöka ge några
svar. Frågorna äro ju av gamla delaktig natur och
landsbygden kunnat äro mycket förtagna inför sådana
frågor, man säger kan jag dock beakta;
De där gamla lantbrukare vore de nog i regel stora bönder,
i Bannbergsminning var nog i de ära flertalet fall en
stämning kunnat. Det vore de söka släktens förbättring
den kunnat de hjälp med de många sysslarna som
förelämnas. Bannbergsminning var i regel stort, från
5-6-14 barn funnos i många familjer i min barn
den. Bland gifta personer kunnat nog aldrig
pi Bannbergsminning, men kunnat ställa sig för
jag vore det försök jag har varit försök om "drängar"
och "piga" på de olika gårdarna som kunnat en
simpelt sätt, hur de ibland vore sine d. k. "fordnors"
upp i kunnat vore och kunnat i vild jakt på kunnat
och dåliga vore för en så kunnat minifall
vidare har jag av en gammal nu avlidet kunnat
kunnat en i kunnat by kunnat på 1860-90-talet en
kunnat som "kunnat vore av vore" och som gjorde
delaktig på kunnat (kunnat kunnat) som kunnat
kunnat vore i sin skog. Den gamla kunnat om
denna vore var: "Kunnat vore många kunnat",
pi Bannbergsminning i kunnat kunnat vore och en
kunnat som av kunnat kunnat kunnat: "Kunnat
kunnat" som kunnat kunnat kunnat kunnat kunnat
vore. Vid en kunnat där 1958, kunnat jag
vore kunnat var en kunnat kunnat kunnat,
kunnat den har någon kunnat kunnat kunnat
jag ej kunnat. Vidare har jag kunnat en det kunnat
kunnat en kunnat kunnat kunnat, kunnat med
kunnat i kunnat vore kunnat kunnat kunnat.
kunnat kunnat som kunnat under kunnat om-
ständigheter kunnat på 1800-talet och kunnat
av 1900-talet och kunnat som kunnat.
kunnat kunnat kunnat kunnat som en kunnat
kunnat och kunnat kunnat och kunnat kunnat kunnat

Modern benämndes vanligen "Kora" och barnet
 "Hocunge". Skulle en kvinna få svikfäst kunde
 det, så hon fått en "äskapelling".
 Skitanskap ansågs bäst i sig, innan kvinnan be-
 gravid. Det kunde betyd anständigt fälek:
 "Du skall inte bita på kakan Du vill ha. Kaka
 utar!"

Hovandeskap:

Man sade om kvinnan att hon var med barn
 "Hon var på det viset" "Hon var på fockan"
 "Det lyfte på fjäklädet" m.m. Var en kvinna
 förelagd och man konstaterade att hon var
 gravid sade det: "Det ser ut att bli barn och
 "kisse" på samma gång". eller "Det ser ut att
 bli "kissel" (barn) före förtäppet om de inte
 "kveckan" se (okyndat sig).

På 1800-talet var det ej brukligt bland lunds-
 befolkningen att skaffa sig särskilda
 mammakäddor utan hon fick utöka kjallning
 med 1 par hankar så hon fick den även midjan
 och så dära detta med fjäklädet även
 även detta knuten om midjan. Hon fick
 låta bli att knappa mer än ärenden knapp
 Knapparna i kapparna eller och dära sitt
 lundsländ under en hel del hon fick
 bära.

Vanligen vidtalades barnmärkan i
 förväg och någon gammal kvinna som skulle
 biträda barnmärkan. Lade man inte
 skjuts själv vidtalades vanligen någon annan
 som hade tids och vagn, så lanta Barnmarks
 Barnkiäderna gjordes i ordning i förväg, lanta
 väggarna eller korgen eller lanta som barnet skulle
 ligga i den första tiden låg det nog hos mor
 Barnkiäderna gjordes av gammalt slitit linne
 för att vara mjuka och många gånger lade man
 nog inte råd att se nytt. Lanta ledades

med bästa läkare, hade man ingen själ sökte man lina av någon bättre katod. smärtska. gamla kona kallas lades under materns skjort och Togs bort efter födseln. Vanligen förlädes kvinnan i sängen men jag har hört från 1800-talet om att en kvinna förlädes på en linsmatta på golvet.

Barnmorskarna kallade vanligen på 1800-talet mig för "Jorgumma" men på 1895 kallades hon här för "Törken".

Hennes ringstämning var då rätt ofta prustfull.

Trummor till följningen (hätte skuespinns hus värme, varmt bädd, sopsa och tvål och tvättkattor (omint blotta) samt några rona kapper att tvätta med. kvinnan lades ofta fram och subalca på golvet och skulle inte gärna lägga sig förrän "krytvärkarna" kändes. Skuld fick barnfödern vara med, ibland inte.

Till vissa följningen följfärdes kvinnan då lades hon vanligen på ett bord och ett par fick hålla henne, någon läkare kom lades sålvan.

Att det inte var någon som naturligt att bli om belysning följande händelse som berättades för mig ^{på 1895-talet} av en gammal kvinna, som sydde, var hon, hade en mycket hård oron. och hon var väldigt och varje gång min systers leas gravid och det blev hon ganska katarrakt av. Till ett tillfälle då denna kvinna födde kvinnan visste barnmorskan underkände hon om om när hon sade att det blev 2 barn. gick hon in till sin kista och öppnade dörren ut mot gården och röt: "Ut med dig din" (sa) (saga) och fyra hela vägen". Detta hände på 1870-talet.

Vanligen sadas till andra att starka och

Stenen Theord sade det i sin kamman att
kammanen kommit med den lilla i väskan.

Om det skett i en grannvid: "Fluken har
varit där på besök i mat," etc.

Under kamningstiden som vanligen varade från 3-8
dagar brukade släkt och grannkinnor komma
på besök med föränta någon sorts mat t. ex. änglami
Svickoraffe, sockkakor, risgrynsgröt eller dylikt
Så den liggande kinnan och därvid se på barnet
som vanligen låg vid moders sida i baden för
att hon lättare skulle kunna läsa honom dia
Då sågades där om vem den lilla var till, för
eller om en formid eller mormor etc.

En pojke var ju alltid mest välkommen om
det gäddes den förtfödde för hon skulle ju bli
"fressa dräng" Var den lilla fött med S. K. Sager-
huva då betydde det att det skulle gå mycket
bra för honom. Var han fött på en lördag
skulle den "kunna se mer än andra" i den
osynliga världen. Fötts barnet på en söndag, var
det en "söndags barn" och en sådan skulle
lyckas i allt vad den förslog sig etc.

Kyrkotagning (En kunnig sälligt Mare lag om att kinnor
skulle vara av en efter barnföddeln.) I äldre tiden kyrkotagning
kinnorna mer vid ämbetsingen till kyrkan, här var en gammal
procedur och här måste prästen kinnor som fick kinnor för
passen under det prövet läste en särskild formulär ut
den gamla kyrka kinnor som led för kinnor ut på
han lag kinnor vid handen och reste kinnor ut samt
förklarade kinnor kan ut på han fick gå fram och säga
sig och ämbetsingen kinnor ämbetsingen vanligen
av någon grannkinnor. Senare i tiden skedde kyrkotagningen
utan för ämbetsingen i kinnor. En sådan ceremoni
har jag varit i min kamman då i kinnor
kyrkotagning på samma gång. Det var år 1903, den end
av denna var min

en kinnor. V. Gönge. Kinnor, Nanna Kinnor Kinnor